Yol Gösterici
KUTSAL KİTAPLAR



DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI

ANKARA
2016







Yol Gösterici KUTSAL KİTAPLAR

Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları: 759

Çocuk Kitapları: 197

Genel Yayın Yönetmeni: Dr. Yüksel Salman

Yazan: Hatice Demirbağ
Resimleyen: Osman Turhan

Koordinasyon: Dr. Ömer Menekşe
Editör: Elif Arslan
Yayın Danışmanı: Mehmet Erdoğan
Grafik Tasarım: Lokomotif C.A.
www.lokomotif.net

Baskı: Salmat Basım
Tel: (0312) 341 10 24

Din İşleri Yüksek Kurulu Kararı
31.05.2007 / 49

2016-06-Y-0003-761
ISBN 978-975-19-4467-2
3. Baskı, 2016

İletişim

Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü
Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı
Üniversiteler Mah. Dumlupınar Bulv. No: 147/A
Çankaya / ANKARA

Tel: (0312) 295 72 93/94
Faks: (0 312) 284 72 88
e-posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

Dağıtım ve Satış

Döner Sermaye İşletme Müdürlüğü
Tel: (0312) 295 71 53/56
Faks: (0312) 285 18 54
e-posta: dosim@diyanet.gov.tr

Yol Gösterici
KUTSAL KİTAPLAR



Yazan: HATİCE DEMİRBAĞ

Resimleyen: OSMAN TURHAN



DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI

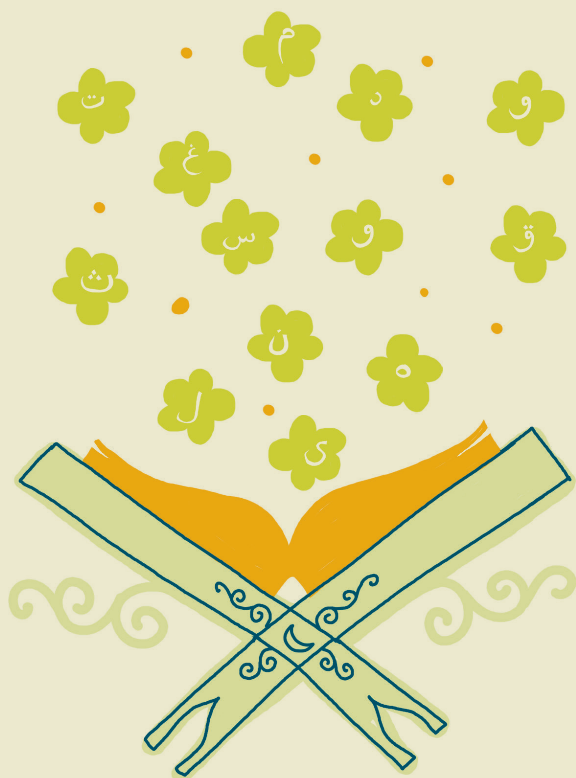
ANKARA

2016

İÇİNDEKİLER

YOL GÖSTERİCİ KUTSAL KİTAPLAR






ظ
ح
و
ط
غ
ث
ت
ن
ف
ج
ذ
د
ز
ا
ب
س
ض
ص
ي
ل
ع

Reçetemiz, Kılavuzumuz, Rehberimiz



üçük kız sabah uyandığında kendisini çok iyi hissediyordu. Hâlbuki daha dün ateşler içinde yanıyordu. Nasıl olmuştu da böyle çabucak iyileşivermişti! Hemen yatağından kalkıp sevincini paylaşmak için annesinin yanına koştu. Annesi yan taraftaki odada Kur'an-ı Kerim okuyordu. Küçük kız annesinin yanına oturdu, bekledi, annesinin okuması bitince sevinçle:

— Anneciğim, kendimi çok iyi hissediyorum! Ne çabuk iyileştim! Nasıl oldu anlamadım, dedi.

Annesi:

— Anlamayacak ne var Pınarcığım, doktor amcanın verdiği reçeteyi uyguladın ve çabucak iyileştin, dedi.

— Haklısın galiba anneciğim. Peki sen ne yapıyorsun?

— Kur'an-ı Kerim okuyorum yavrum.

— Neden Kur'an-ı Kerim okuyorsun anne?

Kızının bu meraklı hâli annesinin hoşuna gitmişti.

— Bak kızım, Allah doğru yolu bulabilmemiz için bize kutsal kitapları göndermiş. Bu kitaplarda insanların öğrenmesi gereken şeyler yazılı. En başta iyi insan olmayı öğretiyor bize kutsal kitaplar. İyilik yapmayı, insanları sevmeyi, herkese yardım etmeyi öğretiyor. Yalancılık, hırsızlık gibi bütün

kötü davranışlardan uzak durmamız gerektiğini anlatıyor bize. Yani doğru yolu bulmamızı sağlıyor.

— Anneciğim, yani kutsal kitaplar olmasaydı biz doğru yolu bulamayacak mıydık?

Annesi kızının bu sorusuna soruyla karşılık verdi:

— Kızım, sen doktorun sözünü dinlemeyip verdiği reçeteyi uygulamasaydın, böyle çabucak iyileşebilir miydin?

Pınar bir an düşündü ve sevinçle bağırdı:

— Anladım anneciğim ne demek istediğini, yani kutsal kitaplar bizim hayatımızın reçetesi!

Anne kız gülüştüler. Pınar o sırada yan odadan kardeşinin ağlama sesini duydu. Hemen yanına koştu. Beş on dakika sonra gülerek geri döndü.

— Anneciğim, şimdi ben de sana bir örnek vereyim. Minik kardeşim yumurtadan çıkan oyuncağının parçalarını birleştirememiş. Hâlbuki kâğıtta gösterilen yapılış şekline baksaydı kolayca ve doğru bir şekilde yapabilecekti.

Kızının bu bilmiş hâli annesinin çok hoşuna gitmişti.

— Aferin benim kızıma, neler de düşünürmüş, dedi.



Bu sohbet ikisinin de hoşuna gitmişti.

— Peki söyle bakayım kızım, geçen gün babanın bana hediye aldığı bulaşık makinesini kullanmayı ben nasıl öğrenmiştim?

— Kullanma kılavuzuna bakarak anne.

— Yani?

İkisi beraber:

— Kur’an-ı Kerim bizim hayatımızın kullanma kılavuzu, diyerek gülüştüler.

Anne kız böyle konuşup gülerken içeri baba girdi. Hâlinden biraz gergin olduğu anlaşılıyordu.

Pınar:

— Ne oldu babacığım, neden böyle gerginsin, diye sordu.

— Ne olacak kızım, abin okulla geziye gitmişti ya...

— Evet...

— Gruplarının rehberine uymamış, yolunu kaybetmiş, bir sürü sıkıntı çekmiş. Zor bulmuşlar abini. Ona canım sıkıldı, dedi.

Anne ile kız birbirlerine baktılar ve gülümsediler. İkisi de aynı şeyi





düşünmüştü. Ne olduğunu anlayamayan babaya durumu Pınar açıkladı:

— Babacığım, biz de annemle tam bu konu üzerinde konuşuyorduk. Bizim için yol göstericiler, rehberler çok önemli. Yüce Allah bize yol gösterici olarak kutsal kitapları göndermiş. Abim rehberine uymadığı için gezide yolunu kaybetmiş. Kur'an-ı Kerim de bizim hayatımızın rehberi. Ona uyarsak yolumuzu hiçbir zaman şaşırmayız ve doğru yoldan hiç ayrılmayız.

Babası kızının anlattıklarını duyunca çok duygulandı ve kızıyla gurur duydu.

— O zaman yarın okul çıkışında beraber gidip sana bir tane Kur'an-ı Kerim alalım, dedi.

Pınar çok sevindi. Annesine işaret etti.

— Hadi anneciğim, beraber söyleyelim. Kur'an-ı Kerim biziiim... Biir, ikiii, üüüüç...

İkisi beraber: "Reçetemiz, kılavuzumuz, rehberimiz." dediler ve gülüştüler.

KULAĞIMIZA KÜPE OLSUN

KUR'AN, NAMAZI DOSDOĞRU KILAN, ZEKÂTI VEREN VE AHIRETE DE KESİN OLARAK İNANAN MÜMİNLER İÇİN BİR HİDAYET REHBERİ VE BİR MÜJDEDİR. (NEML SURESİ, 2, 3. AYETLER)



Heyecan Dolu Bir Gün

Pınar ertesi gün okula giderken içinde bir heyecan vardı. Öğretmeni bütün sınıfın katılacağı bir kitap okuma yarışması düzenlemişti. En çok kitap okuyup özet çıkaran birinci olacaktı. O yüzden Pınar fırsat bulduğu her vakitte kitap okumuştu. Acaba kendisinden daha çok okuyan var mıydı arkadaşları arasında? Bakalım kim birinci olacaktı? Öğretmen herkesin çıkardığı özetleri tek tek inceledi. Sonucu dersin sonunda açıklayacağını söyledi. Nihayet zilin çalmasına beş dakika kadar bir zaman kalmıştı. Öğretmen sonucu açıkladı. Pınar ikinci olmuştu. Sınıftan bir arkadaşı bir kitap daha fazla okumuş ondan. Keşke daha çok okusaydım diye düşünüyordu Pınar. Ancak öğretmeni ilk üç kişiye birer kitap hediye edeceğini söyleyince çok sevindi.

— Öğretmenim, bir şey söyleyebilir miyim, dedi.

Düşüncelerini arkadaşlarıyla paylaşmak istiyordu:

— Ben birinci olamasam da kitap okuma sevgisini kazandım öğretmenim. Eskiden kitap okumayı sevmiyordum. Sıkıcı olduğunu düşünüyordum. Ancak okudukça sevdim. Onların hepsinin ayrı birer dünya olduklarını fark ettim. Onların içine girdim. Hepsinde yeni yeni şeyler öğrendim. Artık kitap okumayı çok seviyorum, dedi.

Bu sözler öğretmeninin çok hoşuna gitmişti.

— Çocuklar, hepinizin bu duyguyu yaşamanızı istiyorum.



Pınar arkadaşınız asıl ödülü, kitap sevgisini kazanmış. Ben hepinizin kitap sevgisini kazanmasını istiyorum. O yüzden bir yarışma daha düzenleyeceğiz, dedi.

Bütün öğrenciler bu habere çok sevindiler ve neşeyle alkışladılar.

Ne güzel bir gündü! Pınar çok mutluydu!

Günün güzelliği henüz bitmemişti. Babasının sözü vardı. Bugün Pınar'a Kur'an-ı Kerim almaya gideceklerdi. Çıkışta babası onu okulun kapısının önünde bekliyordu. Sevinçle koşup babasına sarıldı.

— Hadi bir an önce gidelim babacığım, dedi.

O sırada babasının telefonu çaldı. Arayan Pınar'ın annesiydi. Küçük kardeşi Mustafa evde ağlayıp duruyormuş. Öğretmeni okumayı ilk öğrenen arkadaşlarına kurdele takmış. Ona takmamış. O yüzden ağlıyormuş. Zavallı kadıncağız ne yapacağını şaşırmış.

Baba-kız küçük Mustafa'nın bu hâline gülmekten alamadılar kendilerini.

Okumak aslında ne kadar da önemli, diye düşündü bu arada Pınar. Bu düşüncesini babasıyla paylaştı. O gün okulda yaşadıklarını anlattı babasına.

— Babacığım, çevremde olup biten her şey bana okumanın ne kadar önemli olduğunu öğretiyor, dedi.

Babası:

— Evet kızım, okumak bizim hayatımız için en önemli şey. İşte bu yüzden Allah bize kutsal kitapları göndermiş, dedi.

Baba kız o kadar güzel sohbet ediyorlardı ki neredeyse kitapçıyı fark etmeden yanından geçip gideceklerdi. Son anda fark ettiler ve kitapçıdan içeriye girdiler.

Babası kızına verdiği sözü tutacaktı. Kitapçı onlara Kur'an-ı Kerimlerin bulunduğu rafı gösterdi. Pınar'ın boyu yetişmediği için babası raftan bir Kur'an-ı Kerim alarak ona uzattı.

Pınar Kur'an-ı Kerim'i eline alınca hayranlığını gizleyemedi.

— Babacığım ne kadar güzel bir kitap bu! Üzerine nakış işlemişler sanki. İçi de altın gibi parlıyor.

Böyle bir kitaba sahip olduğu için çok mutluydu. Ayrıca Allah'ın bizim için gönderdiği kitabı okuyacak olmanın heyecanı vardı içinde.

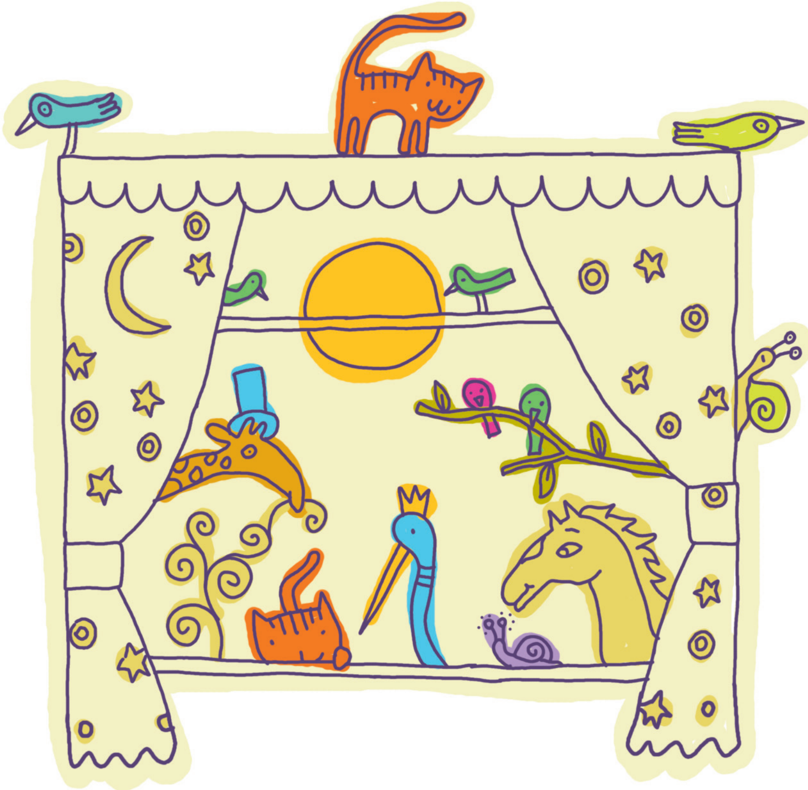
Pınar, sevinçle Kur'an-ı Kerim'in bir o tarafına bir bu tarafına bakıyordu. Bir anda kitapçının kendisine bakarak gülümsediğini fark etti. Utançla karışık gülümsemeyle karşılık verdi o da. Kitapçı amca onun yanına yaklaşarak:

— Ona çok iyi bak, kitaplığında en güzel yere koy onu, tamam mı kızım? O bize Yüce Allah'ın gönderdiği kitap, dedi.

Pınar gülümseyerek başını salladı:

— Tamam amcacığım, ona çok iyi bakacağım, dedi.

Kitapçıdan eve dönerken Pınar'ın aklı hep yeni kitabındaydı. Acaba neler yazıyordu bu kitapta? Allah bize neler söylüyordu? Kim bilir belki bu kitabın hepsini okuyabilir ve onun da özetini çıkararak öğretmenine gösterebilirdi.





En Güzel Yer Onun

Pınar eve gider gitmez odasına koştu, Kur'an-ı Kerim'ini kitaplığının en üst rafına koydu ve sevinçle yatağına yattı. Kitapçı amcanın tavsiyesine uymuş ve ona kitaplığındaki en güzel köşeyi ayırmıştı. Hem yukarı rafa koyarak onun herhangi bir şekilde zarar görmesine de engel olmak istemişti. Bugüne kadar aldığı en güzel hediyeydi bu. Yattığı yerden onu seyretmek bile huzur veriyordu Pınar'a.

Güzel ve yorucu bir günün ardından, yatağına uzanmış, nasıl uykuya daldığının farkına bile varamamıştı. Kapılarının çalmasıyla uyandı. O gidene kadar annesi koşup açmıştı bile kapıyı.

— Anneee, kimmiş gelen, diye sordu.

— Postacı kızım. Arkadaşından mektup gelmiş sana.

Pınar koştu ve sevinçle annesinin elinden mektubunu aldı. Geçen yıl mahallelerinden taşınan arkadaşı Serap'tan geli-

yordu mektup. Yırtarcasına açtı zarfı ve heyecanla okumaya başladı. Serap yeni okuluna bir türlü alışamadığını ve Pınar'ı çok özlediğini yazmıştı mektupta. "Keşke yine beraber olsak da ödevlerimizi beraber yapabilsek! Ama ben yokum diye sakın ödevlerini ihmal etme tamam mı?" diyerek de tavsiyede bulunuyordu en yakın arkadaşına. Pınar satırları yutarcasına okuyordu. Hemen mektubun arka yüzünü çevirdi. O da ne! Mektup bitmiş! Keşke daha çok yazsaydı, diye geçirdi içinden. Arkadaşını o kadar çok seviyordu ve o kadar çok özlemişti ki mektup hiç bitmesin istiyordu. Ne kadar da mutlu olmuştu mektubuyla! Serap, mektup göndererek onu çok sevdiğini ve hiç unutmadığını göstermiş oluyordu. Hemen mektubunu katladı ve odasına girdi. Mektubu çok güzel bir yerde saklamalıydı. Dolabının en güzel yerine koyacaktı. Tam mektubu koymak için uzandı ki bir anda gözüne babasının kendisine hediye aldığı Kur'an-ı Kerim takıldı. Doğru ya, dolabının en güzel yerine onu koymuştu. Kitapçı amcası ona böyle yapmasını söylemişti. Şimdi anlıyordu kitapçı amcanın kendisine neden böyle söylediğini. Serap'tan mektup gelince çok sevinmiş ve mektubuna değer verdi-



ği için onu dolabının en güzel köşesinde saklamak istemişti. “Allah da bizim en sevdiğimiz olduğuna göre onun bize gönderdiği kitabı en güzel yerde saklamalıyım!” dedi kendi kendine. Sahi bu mektubu kendisine postacı getirmişti, peki ya Allah bize bu kitabı nasıl göndermişti acaba? Odasının kapısını araladı ve annesine seslendi:

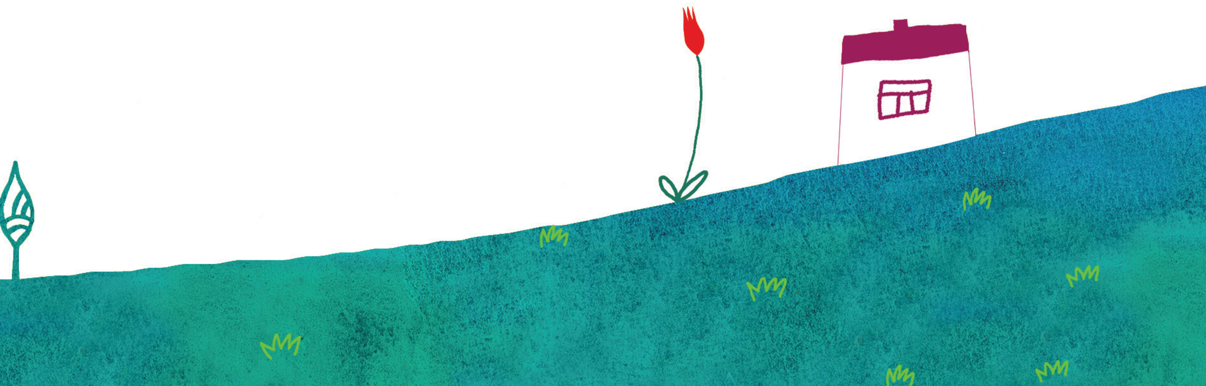
— Anneeee, Allah bize Kur’an-ı Kerim’i postacıyla mı gönderdi?

Bir anda annesinin kahkahasını duyuverdi.

— Ne oldu, neden gülüyorsun, diye sordu. Annesi öbür odadan kızının yanına geldi ve:

— Tatlı kızım benim, postacıyla olur mu hiç, Allah Kur’an-ı Kerim’i bize Cebrail adında bir melek aracılığıyla göndermiş, dedi. Pınar şimdi anlamıştı annesinin kendisine niye güldüğünü.

— Gerçekten de gülünecek kadar varmış benim sorum, diyerek o da kendi kendisine güldü.





En İyi Kitap En İyi Arkadaş

Pınar odasına her giriş çıkışında kitabına bakıyordu. Onun orada durması bile mutluluk veriyordu Pınar'a. Ara sıra tozunu alıyor ve çok sevdiği kitabını öperek yerine koyuyordu. Bir gün yine kitabının tozunu alırken bir şey dikkatini çekti. Bir Kur'an-ı Kerim'ine baktı, bir de diğer kitaplarına... Tamam Kur'an-ı Kerim'i diğer kitaplarından daha güzel duruyordu, ama bir farklılık daha vardı. Bu kitap bütün kitaplarından daha kalındı. Kalın olması onu daha ihtişamlı gösteriyordu, fakat kalın olmasının bir sebebi var mıydı acaba? Düşündü... Bir anda aklına arkadaşı Serap'ın yazdığı mektup geldi. Keşke daha uzun olsaydı, diye geçirmişti içinden. Onu çok sevdiği için daha çok şey paylaşmak istiyordu onunla. "Herhalde Allah da bizi çok sevdiği için bu kadar uzun bir kitap göndermiş. Bizi çok seviyor ve mutlu olmamızı istiyor ya, onun için bize yapmamız gerekenleri anlatıyor herhalde." dedi kendi kendine. Artık kitabını daha çok seviyordu. Bu düşünce onun içine daha büyük bir huzur vermişti. Hemen kitabını okumaya başlamak istiyordu. Kitaplar sadece sevilip öpülmek için değildi ya, okunmak içindi! Hem bir an önce okuyarak Allah'ın insanlara neler

söylediğini öğrenmek istiyordu. Hemen açtı kitabını, baktı, baktı... Bir anda canı sıkılmıştı. Hiç tanımadığı harfler vardı içinde. “Olmaz, ben bunu hiç okuyamam! Öğrenemem de! Çok zor görünüyor!” dedi. Bir anda çok büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Hemen odasından çıktı ve babasının yanına koştu. Babası hâlâ uyumamıştı.

— Babacığım, bana aldığın hediye için tekrar çok teşekkür ederim! Ancak ben onu okuyamıyorum. Korkarım ki hiçbir zaman da okuyamayacağım, dedi.

Babası kızının hayal kırıklığına uğradığını anlamıştı. O da zaten bunun olacağını biliyordu, ama bir çare düşünmüştü.

— Merak etme kızım, dedi. Ben bunun için de bir çözüm yolu düşündüm. Ancak ondan önce sana minik bir hikâye anlatmak istiyorum, dedi. Sonra başladı anlatmaya:

— Bir köyde yalnız başına yaşayan, okuma yazma bilmeyen yaşlı bir adam varmış. Bu adam bir gün çok hastalanmış ve şehre getirilmiş. Yaşlı adam ömründe ilk defa doktora gidecekmiş. Doktor hastasını muayene etmiş ve bir reçete yazarak “Bu reçeteye gözün gibi bak.” demiş. Adam, daha önce



reçete nedir hiç duymadığı için reçeteyi evinde güzel bir köşeye koymuş ve sürekli gidip gelerek ona bakmış. Gün geçtikçe adamın hastalığı ilerlemiş. Komşuları tarafından tekrar doktora götürülmüş. Doktor, "Reçetede yazılanları neden uygulamadın? Ben sana reçeteye gözün gibi bak dememiş miydim?" deyince yaşlı adam doktorun ne demek istediğini anlamış. Doktor reçeteye iyi bak derken yaşlı adamdan reçeteyi saklayıp korumasını istememiş, onda yazılanları uygulamasını istemiş aslında.

Pınar hikâyeyi sonuna kadar ilgiyle dinlemişti. Babası:

— Bu hikâyeyi sana neden anlatmış olabilirim, diye sordu. Pınar da:

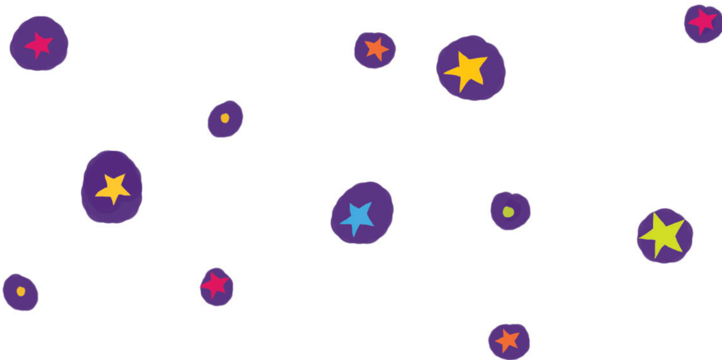
— Anladım babacığım, Kur'an-ı Kerim'i dolabımda iyi bir yere koyup sadece korumaya çalışmak değil önemli olan. Asıl yapmamız gereken onda yazanları okuyup anlamak ve hayatımızda uygulamaya çalışmaktır. Ben de bunu istiyorum zaten. Açıp bakınca onu hiçbir zaman öğrenemeyeceğimi düşündüm, dedi.

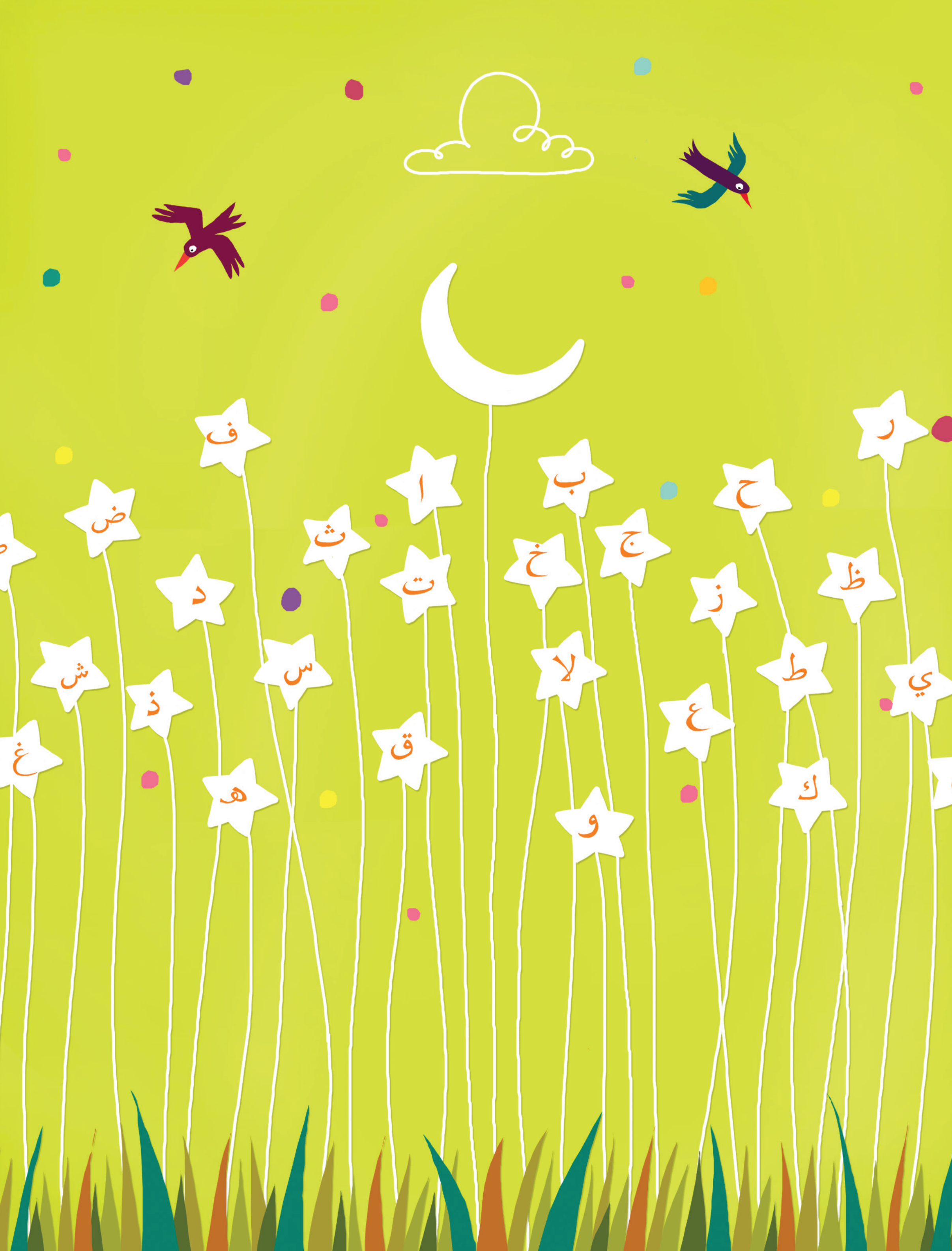

غ
ت
م
و
س
د
ل
ث
ن
ه
ی
ق

— Üzme tatlı canını güzel kızım. Kur'an-ı Kerim'i almaya gittiğimizde bu sorunla karşılaşacağın aklıma gelmişti. Bunun için bir çözüm yolu araştırdım ve buldum. Yan apartmanda oturan Fatma ablanla konuştum. O sana Kur'an-ı Kerim okumayı öğretmek istiyor. Yarın okuldan çıkınca onun yanına uğrayabilirsin. Boş vakitlerinize göre uygun zaman belirlersiniz. Sen de en kısa zamanda okumayı öğrenirsin inşallah, dedi.

Pınar çok sevinmişti. Odasına koştu. Kur'an-ı Kerim'ini aldı ve öptü.

— Şimdiye kadar hep senin güzel görünüşünü sevdim ama yarından sonra seninle iyice tanışıp arkadaş olacağız, dedi ona. Sonra kitapla konuştuğu için kendi hâline güldü. Eee kitap en iyi arkadaştır diye boşuna dememişler herhâlde! Allah'ın gönderdiği kitap da en iyi kitap olduğuna göre... En iyi kitap, en iyi arkadaşı olacaktı artık! Ben sevinmeyim de kimler sevinsin, dedi kendi kendine. Artık rahatça uyuyabilirdi!





ر
ف
ا
ب
ض
ح
ث
ج
خ
ت
د
ز
ظ
س
ش
لا
ذ
ط
ي
ع
ق
غ
ه
ك
و

Onu Okumayı Öğrenirken

Pınar o gün okuldan çıkar çıkmaz, eve bile uğramadan, babasının dediği gibi yan apartmana koştu. Fatma ablası onu güler yüzle karşıladı ve içeri buyur etti. Haftada üç gün, yalnızca birer saat çalışmaya karar verdiler. Vedalaşıp kapıdan çıkarken:

— Gelirken abdest almayı unutma. Kur'an-ı Kerim'i abdestli olarak eline alırsan ona saygı göstermiş olursun, dedi Fatma ablası.

Tamam, diyerek başını salladı Pınar. Ama abdest almayı bilmiyordu! Olsun, dedi. Annem her gün Kur'an-ı Kerim okuduğuna göre o biliyordur, ondan öğrenirim, diye düşündü.

Eve gidince ilk işi annesine nasıl abdest alacağını sormak oldu. Annesi bir dakika bekle, diyerek odadan çıktı. Elinde küçük bir kitapçıkla geri döndü. Pınar'a uzattı. Aç bakalım, dedi. Pınar sevimli küçük kitabı eline aldı. İçini açtığında kendisi kadar çocukların abdest alan resimlerini gördü. Sırasıyla abdestin bütün hareketlerini gösteriyorlardı. Onlara bakarak kolayca abdest alabilirdi. Annesine teşekkür etti. Kitaba baka baka abdestini aldı. Ne güzeldi abdest almak! Ağzını, burnunu, yüzünü, kollarını, ayaklarını... hep yıkamıştı abdest alırken.



Şimdi anladım, dedi. Benim artık en iyi arkadaşım olan Kur'an-ı Kerim, onun yanına giderken temiz olmamı istiyor. Şu arkadaşıma bak, bana şimdiden bir şeyler öğretmeye başladı bile! En iyi arkadaşım iş başında! Bir de okumaya, onunla vakit geçirmeye başlarsam kim bilir neler öğretecek bana, dedi.

Günler hızla geçiyor, Pınar Fatma ablasının yanına gide gele Kur'an-ı Kerim'i okumayı iyice söküyordu. Hem haftada sadece üç saat gittiği için okul derslerine de engel olmuyordu. Pınar, "Çok zor olduğunu sanıyordum ama hiç de öyle değilmiş.", diye düşünüyordu. O çok zor görünen harfleri kolayca öğrenerek okumanın tadını çıkarıyordu. Aklına bir anda evde yaşadığı küçük bir olay geldi. Dedesi Kur'an-ı Kerim okurken hiç kimseyle konuşmuyordu. Onun içine dalıp gidiyordu sanki. Hatta bir keresinde küçük kardeşi Mustafa, dedesi Kur'an-ı Kerim okurken onun yanına gitmiş ve her zamanki sevimliliklerinden yapmaya çalışmıştı. Dedesinin kendisine cevap vermediğini gören Mustafa iyice hırçınlaşmıştı. Hatta sakalını çekerek ondan tepki beklemişti. Dedesi buna da tepki vermeyince ağlaya ağlaya annesinin yanına koşmuş ve:

— Anneciğim, dedem benimle küstü, konuşmuyor, bana cevap vermiyor, demişti. Annesi onun elinden tutup dedesinin yanına götürünce durumu anlamış:

— Bak oğlum, insanlar Kur'an-ı Kerim okurken rahatsız edilmemelidir. Kur'an-ı Kerim ile meşgul oldukları için zaten cevap veremezler, demişti. Yani dedesi Mustafa'ya küsmemişti. Kur'an-ı Kerim okuduğu için cevap verememiş-

ti. Mustafa bunu anlayınca çok sevinmişti. Kur'an-ı Kerim okuması bitene kadar dedesinin yanında sessizce beklemişti. Bitirir bitirmez de hemen dedesinin boynuna sarılıp onu öpmüştü. Sonra da huysuzluk edip sakalını çektiği için ondan özür dilemişti. Pınar artık dedesinin neden böyle yaptığını daha iyi anlıyordu. Kendisi de Kur'an-ı Kerim okurken dalıp gidiyor ve etraftaki şeylerle ilgilenemiyordu. Çok sevdiği birinden mektup almışçasına büyük bir merak ve ilgiyle okuyordu Kur'an-ı Kerim'i. Çünkü Allah'ı çok seviyordu. Onun kendisine ve bütün insanlara neler söylediğini merak ediyordu. Kur'an-ı Kerim okunurken neden sessiz kalınması gerektiğini de anlıyordu artık. "Bize sayısız güzellikler veren, bizi yaratan Rabbimiz, bize bir de mektup gönderiyor. O mektupta bizi ne kadar çok sevdiğini, bizim mutlu olmamızı istediğini anlatıyor. Ayrıca bize mutlu olmanın yollarını öğretiyor. Böyle bir durumda o mektuba karşı saygısızlık etmek, ilgisiz davranmak bize yakışmaz. O okunurken sessiz olmalıyız, ona karşı saygıyı elden bırakmamalıyız" diye mırıldandı kendi kendine. Bunları düşünürken o kadar dalmıştı ki bir an Fatma ablasının evinde olduğunu unuttu. Neyse ki kendi kendine mırıldandığını kimse duymamıştı.



Bir anda kötü bir hisse kapıldı Pınar. Sürekli Fatma ablanın evine gelir oldum. Acaba onu rahatsız ediyor muyum, diye düşünerek endişelenmeye başladı. Bu düşüncesini söylediğinde Fatma ablası:

— Olur mu öyle şey Pınarcığım? Beni kesinlikle rahatsız etmiyorsun, gelmenden mutluluk duyuyorum. Hem sevgili Peygamberimiz: "İnsanların en hayırlısı Kur'an-ı Kerim'i öğrenen ve öğretendir." buyurmamış mı? Böyle bir durumda senin gelmen hem benim için hem de senin için çok iyi, dedi.

Pınar şaşırmıştı.

— Nasıl yani ablacığım, buraya gelerek ben de mi insanların en iyilerinden oluyorum?

— Evet Pınarcığım, sen de insanların en iyilerinden oluyorsun!

— Ablacığım, ben buraya öğrenmek için geliyorum, bir de öğrendikten sonra başkalarına öğretirsem iki kere mi iyi oluyorum?

Fatma ablası bu soruya gülümseyerek karşılık verdi:

— Evet tatlı kız, iki kere iyi oluyorsun!

İkisi de güldüler.

KULAĞIMIZA KÜPE OLSUN

İNSANLARIN EN HAYIRLISI KUR'AN-I KERİM'İ ÖĞRENEN VE ÖĞRETENDİR.
HZ.MUHAMMED (S.A.S.)







Başka Kitaplar da Varmış Meğer

Pınar artık bulduğu her fırsatta Kur'an-ı Kerim okumayı alışkanlık hâline getirmişti. Bundan büyük bir mutluluk duyuyordu. Kendisini Allah'a daha yakın hissediyordu. Hem artık davranışlarına daha çok dikkat eder olmuştu. Çünkü Kur'an-ı Kerim'i okuduktan sonra, okuduğu kısımların Türkçe açıklamalarını da okuyor ve hayatında uygulamaya çalışıyordu. Her gün yeni yeni şeyler öğreniyordu. Sınıfta yanında oturan arkadaşı Esma, son zamanlarda Pınar'da bir değişiklik olduğunu fark ediyor, fakat sebebini anlayamıyordu. Bir gün dayanamayıp sordu:

— Pınar, sen her zaman benim için çok iyi bir arkadaş oldun. Ancak son zamanlarda sende daha farklı bir şeyler hissediyorum. Sanki daha da iyi oldun, sadece bana karşı değil, herkese karşı. Kimseyle kavga etmemeye çalışıyorsun, birisi sana kötü bir şey söylese bile karşılık vermiyorsun… Sendeki bu değişikliğin bir sebebi var mı acaba?



Aslında bu soru Pınar'ı mutlu etmişti. Demek ki sadece okumakla kalmamıştı. Hayatında uygulamayı da başarabiliyordu.

— Allah'ın bize gönderdiği kitabı okuyorum ve ondan bir sürü şey öğreniyorum, dedi.

— Hangisinden, diye sordu Esma.

— Hangisinden olacak? Kaç tane kitap göndermiş Allah? Tabiî ki Kur'an-ı Kerim'den öğreniyorum, dedi.

— Allah'ın gönderdiği başka kitaplar da varmış ya, onun için öyle sordum, dedi Esma. Pınar çok şaşırmıştı. Esma devam etti:

— Evet, geçen sene Kur'an Kursuna gittiğimizde hocamız öyle bir şey söylemişti, ama tam hatırlamıyorum, dedi. Pınar'ın merakı iyice artmıştı. Esma'ya bir teklifte bulundu:

— Madem ikimiz de bilmiyoruz, beraber araştırıp öğrenmeye ne dersin?

Bu teklif Esma'nın da hoşuna gitmişti.





— Tamam, ama nasıl araştıracağız, nereden bulabiliriz ki, dedi. Akıllarına okulun kütüphanesi geldi. Hemen ikisi birlikte kütüphaneye gittiler. Kütüphanede görevli olan ablaya araştırmak istedikleri konuyu söylediler. O da raftan bir kitap indirdi ve onlara verdi.

— Bu kitapta aradığınız konu hakkında bilgi bulabilirsiniz, dedi. Kitabın üzerinde "Kutsal Kitaplar" yazıyordu. Demek ki Allah birden fazla kutsal kitap göndermişti gerçekten de. Merakla okumaya başladılar. "Allah dört büyük kitabı dört peygambere göndermiştir." yazıyordu. Altında da açıklamalar vardı. Okumaya devam ettiler. "Bu kutsal kitaplardan birinin adı Tevrat'tır. Allah bu kitabı Musa Peygambere göndermiştir. Allah'ın Davut Peygambere gönderdiği kitabın adı ise Zebur'dur. Geldik dört büyük kitabın üçüncüsüne. Onun adı da İncil'dir." Pınar burada okumalarına ara verdi ve:

— Aaa, bizim yan sınıfta İnci diye bir kız var ya, bunun ismini oradan tutabiliriz aklımızda dedi. Esma'ya çok komik gelmişti Pınar'ın bu söylediği ve gülüştüler. Sonra kütüphanede oldukları akıllarına geldi. Başlarını kaldırdıklarında gö-

revli ablanın, işaret parmağını dudağına götürerek "Şiişşt!" yaptığını gördüler ve sessizce okumaya devam ettiler. "İncil, Hazreti İsa'ya gönderilmiştir." Bu sefer okumayı bölen Esma oldu:

— İkisi de "İ" harfiyle başlıyor. İncil-İsa, kolayca akılda tutabiliriz, dedi. Yine kütüphanede olduklarını unutmuşlardı. Kütüphaneci ablanın "Şiişşt" yapan parmağını görmemek için başlarını kaldırıp bakmadılar ve kendi hâllerine sessizce güldüler. Okumalarına devam ettiler. "Son kitap Kur'an-ı Kerim ise Hazreti Muhammed'e gönderilmiştir." yazıyordu. Demek ki Allah en son olarak Kur'an-ı Kerim'i göndermişti. Peki diğerlerine ne olmuştu? Pınar bu sorunun cevabını düşünüyordu. Tam bu sırada içeri girme zili çaldı. Pınar aklındaki sorunun cevabını öğrenememişti. Merakını gidermek için ismini kaydettirerek kütüphanedeki kitabı ödünç aldı. Esma'ya:

— Merak etme ben okur sana anlatırım, dedi.



Akşam olduğunda ev ödevlerini bitirdikten sonra merakla ödünç aldığı kitabı açtı ve okumaya başladı. Daha önceki kitapların da Allah tarafından gönderilmiş kitaplardan olduğunu öğrendi. Ancak o kitaplar hakkında tek öğrendiği bu değildi; insanların onları değiştirdiklerini ve bozduklarını da öğrendi. Günümüzdekiler onların orijinal hâlleri değilmiş. Allah bu yüzden son kitap olarak Kur'an-ı Kerim'i göndermiş. Onun değiştirilemeyeceğini, çünkü kendisinin onu koruyacağını bildirmiş.

Ertesi gün okula gittiğinde Esma'ya da öğrendiklerini anlattı. Esma da Kur'an-ı Kerim'i öğrenmek istediğini söyledi. Pınar:

— Tabiî ki öğretirim, iki kere iyi olmuş olurum hem de, dedi ve güldü. Esma:

— Efendim, anlamadım, dedi. Pınar gülümseyerek:

— Boş ver, sonra anlatırım, dedi.





Bana Arkadaşını Söyle



Yarışma günü yaklaşıyordu. Öğretmenleri söz verdiği gibi ikinci kez okuma yarışması düzenlemişti. Yine en çok kitap okuyan üç kişi hediye kazanacaktı. Pınar birkaç tane kitap okumuştu. Ancak birinci olmasına yetecek kadar çok değildi bu kitaplar. Aradan geçen bu zamanda Kur'an-ı Kerim okumayı da iyice öğrenmişti. Fırsat buldukça da bir veya yarım sayfa, hem Arapçasından hem Türkçesinden okuyordu. Kur'an-ı Kerim'i iyice anlamaya çalışıyordu. Aklına bir fikir geldi. Kur'an-ı Kerim'in hepsinin özetini çıkarması çok zordu, ama anladığı kadarını duygularıyla beraber özet olarak yazabilirdi. Hemen eline kâğıt kalem aldı ve başladı yazmaya:

"Kur'an-ı Kerim'i okuduğum zaman içim sevinçle doluyor. Çünkü Kur'an-ı Kerim bize Allah tarafından gönderilmiş bir kitaptır. Onu okuduğum zaman Allah'ın beni daha çok sevdiğini hissediyorum. Bu kitabı bizim iyiliğimiz için gönder-

miş. İçinde bizim için faydalı bilgiler vardır hep. Kur'an-ı Kerim bize en başta iyi insan olmayı öğretiyor. Onu okuyan, onda yazanları yaşayan insan kötülük yapmaz. Yalan söylemez, kimseyi incitmez, insanları sever, iyi insan olur. Allah bu kitabı dünyadaki bütün insanlara göndermiş. Çünkü bütün insanları çok seviyor. Herkesin mutlu olmasını istiyor. Çünkü Allah insanların, bu kitapta yazılanları hayatlarında uygulayarak mutlu olabileceklerini biliyor. Ah keşke bütün insanlar bunun farkında olsa! O zaman ne savaş kalır dünyada, ne kavga. Kimse kimseyi öldürmez o zaman, kimse kimsenin parasını çalmaz, huzurunu bozmaz. Mümkün olsa da elime bir mikrofon alsam ve bütün dünyaya anlatabilsem bunları! Ama o kadar kolay mı bu? Peygamberimiz ne sıkıntılar çekmiş insanlara Allah'ın gönderdiği kitabı anlatabilmek için!

Ben Kur'an-ı Kerim okuduğum zaman içimde Allah'a teşekkür etme isteği uyanıyor. Allah Kur'an-ı Kerim'de bize geceden, gündüzden, dağlardan, ağaçlardan bahsediyor. Evrenden, evrenin yaratılışından bahsediyor. Bunlar üzerinde düşünmemizi istiyor. Yani bizim çevremizdeki güzellikleri gör-



memizi sağlıyor. Bütün bu güzellikleri bizim için yarattığını söylüyor. Evet bizi o kadar çok seviyor ki her şeyi bizim için yaratmış. Biz de ona teşekkür etmek için bol bol Kur'an-ı Kerim okumalıyız bence. Hem okudukça bizi yaratan Yüce Rabbimizi daha iyi tanımış oluyoruz. Ona olan sevgimiz, saygımız artıyor. Ona nasıl ibadet edeceğimizi, bize verdikleri için nasıl teşekkür edeceğimizi, borcumuzu nasıl ödeyeceğimizi öğreniyoruz. Ayrıca Allah bize Kur'an-ı Kerim'de, geçmişteki insanların yaşayışlarını anlatıyor. Onların hatalarını bize söylüyor. Böylece onlardan ders almamızı istiyor. Bizi bu kadar çok seviyor işte Allah! Bize dünyadan sonra yaşanacak gerçek hayatı anlatıyor Kur'an-ı Kerim'de. Anlatıyor ki bu dünyada davranışlarımıza dikkat edelim. O kadar çok şey öğrendim ki Kur'an-ı Kerim'den. Hiç bitmeyen bir bilgi hazinesi sanki. Her okuyuşumda yeni şeyler öğreniyorum. Ayrıca o benim en iyi arkadaşım. Bana hep iyi şeyler yapmamı tavsiye ediyor. Beni kötü davranışlardan uzaklaştırmaya çalışıyor. Onunla arkadaş olduğum sürece kötü davranışlardan uzak kalacağıma inanıyorum. İstiyorum ki bütün arkadaşlarımın da en iyi arkadaşı o olsun!"





Pınar, öğretmenine yarışma gününde, çıkardığı kitap özetlerinin yanında bu yazdıklarını da gösterdi. Sıra yarışma sonucunun açıklanmasına gelmişti. Evet Pınar yine birinci olamamıştı. Hatta çok fazla kitap okuyamadığı için ilk üçe bile girememişti bu sefer. İlk üçe giren ve hediye kitaplarını alan arkadaşları sevinçle yerlerine oturdular. Öğretmen sonuçları açıkladıktan sonra öğrencilerinden kısa bir süre sessiz olmalarını istedi. Pınar'ı yanına çağırdı. Herkes ne olacağını merakla bekliyordu. Öğretmen Pınar'ın yazdıklarını okumuş ve çok etkilenmişti. O yüzden Pınar'ı yanına çağırmış ve yazdıklarını yüksek sesle arkadaşlarına da okumasını istemişti. Pınar heyecanla yazdıklarını arkadaşlarına okudu. Okuması bittikten sonra öğretmeni, dereceye giremese de Pınar'a da bir kitap hediye etti. Pınar Kur'an-ı Kerim gibi iyi bir arkadaş edindiği için şimdiden ödülleri almaya başlamıştı bile. Teneffüste bütün arkadaşları Pınar'ın yanına geldi. Ona Kur'an-ı Kerim okumayı nasıl öğrendiğini sordular. Arkadaşlarından bazıları kendilerine de Kur'an-ı Kerim öğretmesini istediler. Pınar'ın aklına Fatma ablasının söyledikleri geldi. Sevgili Peygamberimiz "İnsanların en hayırlısı Kur'an-ı Kerim'i öğrenen ve öğretendir." demişti. Bunu düşünerek arkadaşlarına Kur'an-ı Kerim öğretmeyi memnuniyetle kabul etti.

Bu diziden yayınlanmış diğer kitaplar...









